

Arrest

nr. 315 853 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de voormalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gelet op het tussenarrest met nummer X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 oktober 2023, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 september 2016 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2016 om internationale bescherming.

1.2. Op 30 mei 2017 neemt de voormalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de voormalige adjunct-commissaris) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 2 maart 2021 verzoekt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid *iuncto* artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat uit verzoekers administratief dossier blijkt dat hij op 18 december 2020 definitief veroordeeld werd door het hof van beroep te Luik tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging onder verzwarende omstandigheden en met wapens of laten uitschijnen dat men gewapend is en wegens informaticafraude. Teneinde verzoeker de gelegenheid te bieden te reageren op voornoemd nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus, wordt hij hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 december 2022.

Op 17 januari 2023 neemt de voormalige adjunct-commissaris een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 januari 2023 aan verzoeker per drager ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van El Mimi-origine. U verklaart in El Geneina geboren te zijn en er tot aan uw vertrek uit het land te hebben gewoond. U ging tot de derde graad naar school. Drie jaar voor uw vertrek uit het land stopte u met school en begon u op straat sigaretten en gsm-laders te verkopen. In 2013 werd uw vader vermoord. Hij werd er van beschuldigd bij de rebellenbeweging JEM te horen. U kreeg tot drie maal toe een oproepingsbrief van de politie maar u reageerde hier niet op. U werd ervan beschuldigd eveneens voor het JEM te werken. U werd uiteindelijk toch opgepakt en bleef twee jaar in detentie. Door onderhandelingen van de omnia kon u vrij komen. Op 15 februari 2016 werd u onder zijn borg vrijgelaten. Op 06 maart 2016 besloot u het land te verlaten uit vrees alsnog verdere vervolging te zullen kennen omwille van deze beschuldigingen. Op 30 mei 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend omwille van uw afkomst uit Darfur en uw niet-Arabische origine.

Op 18 december 2020 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens diefstal met geweld onder verzwarende omstandigheden en met wapens/laten uitschijnen dat hij gewapend is; deel uitmaken van een vereniging van misdadigers en informatiefraude.

Op 02 maart 2021 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U legt volgende documenten neer gedurende uw persoonlijk onderhoud: vijf aanwezigheidsattesten bij uw psycholoog, een attest met betrekking tot uw niveau van Frans en een inschrijvingsattest voor een verdere opleiding Frans, uw uitgangspermissies, een document met betrekking tot een aanvraag van een woonst, een bewijs dat u uw boetes betaalt aan de slachtoffers en dat u hen om bemiddeling vroeg en attesten voor opleidingen en testen bij Forem.

Uw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal op 22 december een email met daarin het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank waaruit blijkt dat u voorwaardelijk vrij zal worden gesteld, haar opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud en recente persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Darfur.

B. Motivering

U werd op 30 mei 2017 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van beroep te Luik van 18 december 2020. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 8 jaar wegens (i) diefstal met geweld of bedreiging onder verzwarende omstandigheden, met twee of meer personen en met een wapen, gebruik van een vluchtauto om de vlucht te vergemakkelijken (ii) het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is; (iii) diefstal van een bankkaart en het opzettelijk bedrieglijk gebruik ervan.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 18 december 2020.

Uit de feitenvaststelling blijkt dat u en uw kompanen zich op 23 augustus 2019 en op 13 september 2019 schuldig gemaakt hebben aan gewelddadige diefstallen en mondelinge bedreigingen onder verzwarende omstandigheden (vereniging van daders; gebruik van wapens, gebruik van een vluchtwagen en de vasthouding van twee slachtoffers met een arbeidsongeschiktheid van vier maanden).

Op 23 augustus 2019 bent u samen met één van uw kompanen (een derde persoon wachtte in de vluchtauto) gemaskerd en gewapend over de poort van een woning gesprongen waarna jullie gewacht hebben tot het slachtoffer S.G. uit zijn garage kwam gereden. U immobiliseerde samen met uw kompaan het slachtoffer en boeide zijn handen. Terwijl uw kompaan bij het slachtoffer bleef drong u in de woning binnen waar u het tweede slachtoffer C.D. onder bedreiging van een lang wapen met geluidsdemper knevelde en vastbond en u alles meenam wat er in de koffer lag. Eénmaal buiten verplichtte u het eerste slachtoffer zijn pincode te geven waar na jullie met de gestolen bankkaart 650 Euro afhaalden. De buit was aanzienlijk (30.000 euro, een gsm, talrijke juwelen; een laptop en twee boren).

Op 13 september 2019 pleegde u opnieuw – samen met dezelfde kompanen- een gewelddadige gewapende overval in een juwelierszaak te Wanfercée – Baulet. De derde persoon bleef wachten in de vluchtauto. Onder bedreiging van een identiek wapen met geluidsdemper bedreigde u de slachtoffers, werden zij vastgebonden en de mond gesnoerd. Jullie werden echter op heterdaad betrapt toen jullie de sleutel van de kluis wilden halen uit de wagen van het slachtoffer waarna jullie wegvluchtten met de vluchtauto. De buit bedroeg verschillende juwelen; een doos met 25 zilveren ringen; een gouden ring; een verlovingsring in goud, een Rolex horloge, een gouden zegelring en een gouden ring.

De strafrechter oordeelde dat elk door de beklaagden gepleegde strafbare feiten met dezelfde criminele bedoelingen gepleegd zijn en daarom aanleiding zullen geven tot de toepassing van één enkele straf, de zwaarst mogelijke. Bij de bepaling van de strafmaat hield de rechtbank rekening met verschillende aspecten : (i) de vereniging van misdadigers (ii) de uitzonderlijke en intrinsieke ernst van de feiten (iii) de gewelddadige manier waarop jullie tewerk gingen (iv) het totaal gebrek aan respect voor zowel de eigendom als de fysieke integriteit van de slachtoffers (v) de traumatische/psychologische gevolgen en de tijdelijk werkongeschiktheid van de slachtoffers (vi) dat uw jeugdige leeftijd en tegenslagen niet opwegen tegenover de gepleegde feiten in het kader van een georganiseerde misdaad (vii), en er een duidelijk signaal dient gegeven te worden om herhaling te voorkomen (p.8 van het Arrest/vrije vertaling).

Het Hof wees terecht op de uitzonderlijke en intrinsieke ernst van de feiten waaruit een totaal gebrek aan respect blijkt voor zowel het eigendom als de fysieke integriteit van de slachtoffers evenals de psychologische gevolgen van deze (p. 8 van het Arrest/vrije vertaling). Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u totaal geen respect hebt voor de fysieke en psychische integriteit van derden en voor andermans eigendommen, alsook dat u hierbij geweld niet schuwde. Uw gedrag getuigt dan ook van een gevaarlijke ingesteldheid en een zeer ernstig gebrek aan normbesef, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk crimineel gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 21 november 2022 opgeroepen om op 07 december 2022 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U drukt uw spijt uit en wenst zich te verontschuldigen voor het gebeurde (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.10). U geeft aan zich bewust te zijn van het feit dat u de geboden kans om een leven op te bouwen in België niet heeft benut en zich hiervoor te schamen (NPO p.7). U verwijst naar uw jonge leeftijd op het moment van de feiten en het gegeven dat u niet de gepaste mensen vond om u advies te geven waardoor u zich op het slechte pad liet leiden. U verklaart daarbij momenteel een psycholoog te zien en dat deze sessies u helpen zich mentaal beter te voelen (NPO p.7). U legt vijf attesten neer van deze afspraken met uw psycholoog tussen 11 april 2022 en 10 oktober 2022. U betaalt verder uw boetes af aan de slachtoffer en had de wens om met hen in bemiddeling te gaan maar zij gingen hier niet op in (NPO p.9-10). U legt hiertoe een brief neer waaruit dit blijkt. U voegt verder toe inspanningen te leveren om uw

leven in België op te bouwen en legt verschillende documenten neer om dit aan te tonen. Zo volgt u Franse les, opleidingen en testen bij het tewerkstellingsbureau Forem en deed u een aanvraag voor een eigen woonst.

Verder werd op 19 december 2022 u de gunstmaatregel van de voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank te Brussel. Zij zijn van oordeel dat de door u gepleegde feiten gesitueerd dienen te worden in de specifieke precaire context waarin u zich toentertijd bevond en u om die reden de kans dient te worden geboden zich opnieuw in de samenleving te integreren. Het risico op recidive wordt als beperkt ingeschat. U legt het vonnis van uw voorwaardelijke invrijheidstelling neer.

Deze inspanningen en deze gunst van de voorwaardelijke invrijheidstelling zijn echter ontoereikend om de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken om te buigen, namelijk de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u de gunstmaatregel van de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend – een strafuitvoeringsmaatregel die bij het niet naleven van de opgelegde voorwaarden overigens kan worden herroepen, in welk geval verzoeker opnieuw naar de gevangenis moet om de rest van zijn straf uit te zitten – en dat het risico op recidive op het moment van zijn vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden waaronder een contactverbod met zijn eerdere companen en het drugsmilieu, een verbod op middelenmisbruik en een verbod het Belgisch grondgebied langer dan 40 dagen per jaar te verlaten, betekent dan ook niet dat er geen risico bestaat dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten en verandert niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

De opmerkingen die uw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Het betreft namelijk louter een enkele correctie van wat duidelijk een typfout betreft, wat als dusdanig op geen enkele manier een ander licht werpt op de eerdere beoordeling. Ook de artikelen met betrekking tot de situatie in Darfur weten op geen enkele manier de beoordeling van het gevaar dat u zou inhouden voor de samenleving te beïnvloeden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, in casu Soedan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 6 maart 2023 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het

verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesamenvatting zal neerleggen of van de synthesesamenvatting. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 31 maart 2023 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/3/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, niet conform is met het Verdrag van Genève. Verzoeker argumenteert dat de Belgische wetgeving geen onderscheid maakt tussen de status en de hoedanigheid van vluchteling en slechts één procedure kent om een persoon als vluchteling te erkennen, dat uit artikel 14, § 6 van de richtlijn 2011/95/EU voortvloeit dat de intrekking geen gevolg kan hebben op de rechten voorzien in de artikelen 3, 4, 16, 22 en 31 tot en met 33 van het Verdrag van Genève, dat de bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de intrekking van de vluchtelingenstatus doch niet over de hoedanigheid van vluchteling, en dat de huidige Belgische wetgeving niet toelaat de bestreden beslissing te nemen *"zonder een afzonderlijke beslissing van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te nemen"*. Verzoeker stelt daarnaast dat hij niet onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsclausules vervat in artikel 1, F van het Verdrag van Genève valt en verzoekt de Raad ten slotte om twee prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is als bijzonder ernstig kunnen worden aangemerkt en dat er sprake is van een gevaar voor de samenleving. Hij benadrukt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar zijn situatie, gelet op de omstandigheden waarin de feiten zijn gepleegd en zijn houding tegenover die feiten. Verzoeker stelt verder dat de Vreemdelingenwet geen definitie geeft van het begrip 'bijzonder ernstig strafbaar feit', net zo min als de richtlijn 2011/95/EU, en verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 10 augustus 2015, die leidde tot de invoering in de Vreemdelingenwet van artikel 55/3/1.

Wat zijn persoonlijke situatie betreft, laat verzoeker het volgende gelden:

"In casu is verzoeker niet voornemens te betwisten dat de feiten waarvoor hij is veroordeeld, ernstig zijn. Hij heeft dit zelf erkend tijdens zijn persoonlijk onderhoud en heeft nooit getracht zijn verantwoordelijkheid te minimaliseren."

Niettemin moet rekening worden gehouden met de context waarin deze feiten zijn gepleegd, namelijk een situatie van sociale en emotionele kwetsbaarheid, die verband houdt met verzoekers migratieroute. Hij is als minderjarige op Belgisch grondgebied aangekomen, nadat hij in zijn land van herkomst - onbetwist - was vervolgd (twee jaren vastgehouden). Ontheemd, zonder banden en zonder middelen, is hij ertoe gebracht om met slechte mensen om te gaan en deze ernstige feiten te plegen.

Verzoeker was ook zeer jong - en beïnvloedbaar - ten tijde van de feiten.

Met deze zeer specifieke sociale context is bij de uitvoering van zijn straf rekening gehouden en verzoeker kon voorwaardelijk worden vrijgelaten.

Zonder zijn verantwoordelijkheid of de gevolgen van zijn daden voor zijn slachtoffers te willen minimaliseren, erkent verzoeker weliswaar dat hij ernstige feiten heeft gepleegd, maar deze kunnen niet als bijzonder ernstig worden omschreven in de zin van de wetgever, die verwijst naar moord of een daarmee gelijkgesteld misdrijf.

Door te oordelen dat verzoeker definitief was veroordeeld voor "bijzonder ernstige feiten" heeft de verwerende partij dus een kennelijke beoordelingsfout gemaakt."

Verzoeker meent voorts dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat hij een gevaar voor de samenleving vormt. Hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR en meent dat de daarin opgenomen beginselen die van toepassing zijn op artikel 1, F van het Verdrag van Genève naar analogie moeten worden toegepast. Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onbegrijpelijk is en licht dit als volgt toe:

"Ter rechtvaardiging van het risico voor de samenleving, verwijst het C.G.R.A. hoofdzakelijk naar de motivering van het arrest van 18 december 2020 en naar de ernst van de feiten. Verwerende partij minimaliseert alle positieve elementen op grond waarvan kan worden aangenomen dat een dergelijk risico niet meer aanwezig is.

Het C.G.V.S. noemt namelijk een hele reeks positieve en geruststellende elementen op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker geen gevaar voor de samenleving vormt:

- Verzoeker erkent zijn verantwoordelijkheid en minimaliseert deze niet;
- Verzoeker was jong en heeft het advies van slechte mensen opgevolgd;
- Verzoeker is sindsdien begonnen met een psychologische opvolging (en heeft documenten overgelegd om dit te staven);
- Verzoeker heeft alle boetes en kosten betaald die hij aan zijn slachtoffers verschuldigd is;
- Verzoeker heeft cursussen Frans gevolgd (en spreekt bijzonder goed Frans);
- Hij is ingeschreven bij FOREM, zoekt werk en individuele huisvesting.

Verzoeker heeft ook het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 22 december 2022 overgemaakt, waarin uitdrukkelijk wordt verklaard dat er geen gevaar voor recidive bestaat. Aan dit vonnis wordt verrassend genoeg voorbijgegaan op de enkele grond dat aan de invrijheidstelling van verzoeker voorwaarden waren verbonden... Aangezien het echter om een voorwaardelijke invrijheidstelling ging (verzoeker had zijn straf niet uitgezeten), kon zijn invrijheidstelling per definitie slechts plaatsvinden onder voorbehoud van naleving van de voorwaarden... Dit is de definitie zelf van een "voorwaardelijke invrijheidstelling"!

Door zich alleen op dit punt te baseren en alle uiterst positieve punten met betrekking tot verzoekers situatie terzijde te schuiven, geeft men blijk van een concreet gebrek aan kennis van de werking van het stelsel van strafuitvoering.

Het verdraait ook volledig de verklaringen van de rechters die de voorwaardelijke invrijheidstelling hebben verleend, die uitdrukkelijk hebben verklaard dat het risico van recidive beperkt was en het risico van hinder voor de slachtoffers onbestaande...

De door verwerende partij gevolgde logica valt dan ook niet te begrijpen en wat is de relevantie van de intrekking van de vluchtelingenstatus, jaren na de feiten, wanneer verzoeker uit de gevangenis is ontslagen en hem door de rechter de mogelijkheid wordt geboden een nieuw leven te beginnen, op een goede basis, met een reeks garanties voor zijn succesvolle reïntegratie in de samenleving, door middel van opleiding, het leren van de taal, het leggen van contacten met mensen die hij vertrouwt... De intrekking van de vluchtelingenstatus, die kan leiden tot de intrekking van zijn verblijfsvergunning, ook al kan verzoeker niet worden verwijderd, heeft alleen tot doel hem in een situatie van administratieve en sociale onzekerheid te brengen, die de voedingsbodem vormt voor criminaliteit. Door een dergelijke beslissing te nemen creëert verweerder zelf een risico voor de samenleving.

In het onderhavige geval moet worden vastgesteld dat dit risico thans niet bestaat, aangezien verzoeker alle waarborgen heeft geboden dat de gepleegde feiten op zichzelf staan en verband houden met een zeer specifieke context en dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat deze feiten zich zouden kunnen herhalen. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er een gevaar voor de samenleving bestaat, zonder de feiten van het onderhavige geval volledig te verdraaien.

Verzoeker wenst uw Raad tevens mee te delen dat hij, na afronding van de taalcursus Frans die hij thans volgt, in april 2023 een opleiding tot machinist bouwmaschinen zal beginnen, een opleiding die verband houdt met een knelpuntberoep. De vooruitzichten op een baan, de ultieme garantie voor de afwezigheid van recidive, zijn reëel."

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing moet worden hervormd.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 21 september 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij vooreerst verwijst naar het arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in de zaak C-8/22, en de gevolgen hiervan voor de beoordeling *in casu*. Ten tweede wenst verzoeker nieuwe elementen aan te brengen met betrekking tot zijn re-integratie die volgens hem het gebrek aan een actueel gevaar voor de maatschappij aantonen. Hij wijst erop dat hij een opleiding tot operator van bouwmachines met succes beëindigd heeft en meteen een job gevonden heeft. Hij stelt dat hij voltijds werkt en financiële zekerheid heeft, zodat het risico op recidive als onbestaand mag worden beschouwd, nu reeds werd uitgelegd dat de omstandigheden waarin hij de feiten had gepleegd voornamelijk verbonden waren aan zijn preciaire sociale en economische situatie. Hij wijst erop dat zijn situatie nu helemaal anders is, zodat het risico op recidive zeer laag is, zoals ook werd vastgesteld door de strafuitvoeringsrechtbank. Er kan in deze omstandigheden volgens verzoeker geen sprake zijn van een actueel risico voor de maatschappij.

Verzoeker voegt bij voormelde aanvullende nota, blijkens de inventaris, volgende stavingstukken:

- “ 1. *Beslissing OCMW van 7 maart 2023*;
- 2. *Mail van de raadsman aan OCMW en antwoord van 10 maart 2023*;
- 3. *Opleidingsattest operator op bouwmachines*;
- 4. *4 loonfiches*,”

3.2.2. Ter terechtzitting van 25 september 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanbevelingsbrief van een kennis neer.

3.2.3. Op 19 april 2024 brengt verzoeker middels een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende bijkomende stukken bij:

- verschillende tijdelijke arbeidsovereenkomsten (stuk 1);
- een huurcontract (stuk 2);
- een getuigschrift van mevrouw L. met een kopie van haar identiteitskaart (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de voormalige adjunct-commissaris over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de voormalige adjunct-commissaris tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

3.3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdaad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:
a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

3.3.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en het arrest *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, beide van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van de richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormelde arresten van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

3.3.5. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: “*In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].*”.

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende: “*De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.*”

3.3.6. De voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

3.3.6.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22,

ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoonbaar is dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de richtlijn 2011/95/EU hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

Verzoeker betwist dat hij actueel een gevaar vormt voor de samenleving en meent dat er *in casu* tal van positieve elementen zijn op grond waarvan kan worden aangenomen dat dergelijk gevaar niet meer aanwezig is. Zo wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift onder meer op dat hij zijn verantwoordelijkheid erkent en niet minimaliseert, dat hij sindsdien begonnen is met een psychologische opvolging en hij ter staving hiervan documenten heeft neergelegd, dat hij alle boetes en kosten heeft betaald die hij verschuldigd is aan zijn slachtoffers, dat hij cursussen Frans gevolgd heeft en dat hij zoekt naar werk en individuele huisvesting. Verder wijst verzoeker op het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 22 (*sic*) december 2022, waarin uitdrukkelijk zou worden verklaard "*dat het risico van recidive beperkt was en het risico van hinder voor de*

slachtoffers onbestaande". Verzoeker wijst er verder in zijn aanvullende nota neergelegd op 21 september 2023 op dat hij een opleiding tot operator van bouwmachines met succes beëindigd heeft, ter staving waarvan hij een attest bijbrengt (stuk 3) en dat hij een job gevonden heeft, ter staving waarvan hij enkele loonfiches voegt (stuk 4). In zijn aanvullende nota neergelegd op 19 april 2024 betoogt verzoeker dat hij zijn herintegratie na zijn vrijlating heeft verdergezet. Hij geeft aan dat hij voltijds werkt en financiële zekerheid kent, ter staving waarvan hij meerdere interimcontracten voegt (stuk 1). Hij wijst er verder op dat hij een sociaal huis gevonden heeft en op zijn eigen adres woont, ter staving waarvan hij een huurcontract voegt (stuk 2), en dat hij bovendien een stabiele affectieve relatie heeft met een Franse vrouw, die in België verpleegkunde studeert, ter staving waarvan hij een brief van deze vrouw voegt (stuk 3). Verzoeker benadrukt dat zijn situatie nu helemaal anders is, waardoor het risico op recidive zeer laag is en er, in deze omstandigheden, geen sprake is van een actueel risico voor de maatschappij.

In zijn arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde het Hof van Justitie, zo weze herhaald, dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

Waar de voormalige adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op wijst dat het feit dat het risico op recidive op het moment van verzoekers vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen werd geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden niet betekent dat er geen risico bestaat dat verzoeker zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar geleden voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en dat uit de elementen waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat verzoeker één van de hem opgelegde voorwaarden inmiddels heeft geschonden. Wat betreft voormeld vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank en de daarin opgenomen overweging dat het risico op recidive beperkt is, beperkt de verwerende partij zich ertoe in haar nota met opmerkingen te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing waarin gewezen wordt op de verschillende aspecten die het hof van beroep in rekening heeft genomen bij de bepaling van de strafmaat en op verzoekers persoonlijk gedrag dat *"getuigt [...] van een gevaarlijke ingesteldheid en een zeer ernstig gebrek aan normbesef, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk crimineel gedrag in de toekomst [...] zal herhalen"*. Nochtans wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 7 december 2022 zijn spijt heeft uitgedrukt over de door hem gepleegde feiten en heeft aangegeven zich bewust te zijn van het feit dat hij de hem geboden kans om zijn leven in België op te bouwen niet heeft benut, en dat hij thans inspanningen levert om zijn leven in België op te bouwen en verschillende documenten heeft neergelegd om dit aan te tonen. Deze documenten blijken evenwel niet aanwezig in het administratief dossier, net zo min als de attesten die verzoeker blijkens de notities van voormeld persoonlijk onderhoud heeft neergelegd ter staving van de door hem gevolgde psychologische begeleiding, een document waaruit zou blijken dat verzoeker zich ertoe verbonden heeft zijn slachtoffers te vergoeden en een brief waarin hij zijn wens uitdrukt om met hen in bemiddeling te gaan (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2022, p. 8-9; administratief dossier, stuk 5, 'Documenten'). Derhalve kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud van deze documenten teneinde de relevantie ervan voor, en de eventuele impact ervan op, de beoordeling van de realiteit, actualiteit en ernst van het gevaar voor de samenleving *in casu* op nuttige wijze te evalueren. Wat betreft de door verzoeker geleverde inspanningen sinds zijn veroordeling met het oog op re-integratie in de maatschappij, vergenoegt de voormalige adjunct-commissaris zich er in de bestreden beslissing bovendien toe te overwegen dat zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf, zonder dit verder concreet toe te lichten.

Gelet op het geheel van voornoemde elementen, kan de Raad zich in de huidige stand van zaken niet scharen achter het besluit van de voormalige adjunct-commissaris in de bestreden beslissing *"dat de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt"*.

Uit het geheel van de thans voorliggende stukken blijkt dat verzoeker op 19 december 2022 de gunst van de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend en dat verzoeker sinds zijn invrijheidstelling daadwerkelijke inspanningen geleverd heeft om zich te re-integreren in de maatschappij.

De argumentatie in verzoekers aanvullende nota's neergelegd op respectievelijk 21 september 2023 en 19 april 2024 dat de omstandigheden waarin hij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn definitieve veroordeling gepleegd had verbonden waren aan zijn jonge leeftijd en voornamelijk zijn precare sociale en economische situatie, zoals ook wordt erkend in voormeld vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 december 2022, doch dat zijn situatie thans helemaal anders is, gelet op de door hem bijgebrachte stukken, kan *prima facie* door de Raad worden gevolgd. Minstens dient te worden vastgesteld dat inmiddels bijna vier jaren verstreken zijn sinds verzoekers definitieve veroordeling door het hof van beroep van Luik op 18 december 2020, dat verzoeker ingevolge voormeld vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 december 2022 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 7 december 2022 documenten heeft neergelegd, die evenwel niet aanwezig blijken in zijn administratief dossier, alsook in het kader van onderhavig beroep stukken heeft bijgebracht ter staving van de door hem geleverde inspanningen, sinds zijn veroordeling, tot re-integratie in de maatschappij.

Aldus dringt zich een verder onderzoek en desnoods een nieuw persoonlijk onderhoud op, ten einde te kunnen bepalen of verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

Aangezien verdere uitklaring over één van de twee cumulatieve voorwaarden zich opdringt, is de Raad er op heden niet toe gehouden verder in te gaan op de andere cumulatieve voorwaarde en op de overige grieven zoals aangevoerd door verzoeker.

3.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de voormalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT